

U

K

ÖZGÜR KAR A NEW START

27. april – 23. juni 2019

Den Amsterdam-baserte billedkunstneren Özgür Kars (f. 1992, TR) første utstilling i Skandinavia, *A New Start*, viser en ny, stor video- og lydinstallasjon produsert spesifikt for hans presentasjon på UKS. Kar er utdannet innen tegning og grafisk design, og arbeider for tiden med sort-hvite videoanimasjoner. Disse består av tegnede menneskefigurer som er fanget og klemt inn i gigantiske, vertikale flatskjermer. Figurene hvisker monologer om alt og ingenting – om tragedier, homoerotikk, ensomhet – og maner fram moderne fortellinger om lengsel og begjær.

I *A New Start* konsentrerer Kar seg om én enkelt karakter, og ved bruk av fire stående skjermer utforskes denne menneskefigurens mange sider. Karakteren prater, synger og diskuterer med seg selv, eller med sine forskjellige “identiteter” – som om en schizofren symfoni ropes ut.

Karakteren er fanget i portrettformatet, lignende iPad- eller iPhone-skjermer. Inni disse klaustrofobiske burene er han nesten urørlig og helt handlingslammet. Verket spiller ut baksiden av dagens hysteriske tilstedeværelse på internett: Det selvødeleggende presset som oppstår når man konstant ser andres tilsynelatende perfekte ytre på “sosiale” medier blir tydelig i den numne og innrammede kroppen. Den potensielt giftige utmattelsen som følger av kontinuerlig online scrolling, og den falske troen på at dette skaper samvær og felleskap, kommer til overflaten.

I utstillingen på UKS binder Kar, for første gang, sammen flere videoverk i én større fortelling. Han gjør UKS om til et chatterom for det isolerte egoet. På en av skjermene repeterer karakteren “Will you still love me when I’m cancelled?”, i det som blir et angstfylt rom av selvbevissthet. Menneskeskikkelsen

er tegnet i fine, hvite linjer på kullsort bakgrunn. Det er nesten som om han drukner i mørket som omringer ham, både emosjonelt og reelt. Det er store kontraster mellom de enorme 4K-skjermene – med potensiale til å vise billioner av farger, kanaler, tweets, opplastinger og spill – og Kars enkle grafikk: et sort-hvitt fokus på karakterens begrensede handlingsrom. Kunstneren sender et nikk til Samuel Becketts ensomme og eksistensielle monologer med sitt fokus på den stive trettheten sosiale medier forårsaker og det banale språket vi finner på nettet. Overfloden av valg som online sfærer tilbyr oss skaper ikke mobilitet, intelligent tenkning eller lykke; tvert imot gjør de solipsismens banale stillhet enda større.

Fanget i en manns indre psyke viser verkene oss maskulinitetens baksider – rumpe og rygg – forsvarsløse, opp ned, sårbare, nakne og ubeskyttede. På en av skjermene penetreres karakteren av en blomst, på en annen føder han seg selv, som en “genie in a butthole / bottle”. Dette er ikke det Ariana Grande kalte “big dick energy”, da hun skulle forklare (sin kjæres) macho mannlighet – et uttrykk som gikk viralt i 2018 – dette er en myk, ikke-voldelig og gjennomtrengelig mannlig seksualitet. Når karakteren føder seg selv analt (igjen og igjen) blir anus en mulighet for en ny start, *A New Start*, eller sagt i hurtig tempo: anustart. Den homofile mannen gir slipp på sitt gamle jeg, kaster sitt ham, og sier til sin tidligere persona: “I’ll be around if you need me.”

Kars krasse galgenhumor linker ham til ulike kilder – fra MTVs “late-night”-animasjoner fra tidlig på 1990-tallet og morsomme tegneserier fra New York på 1970-tallet. Likevel skiller Kars myke, “humpty-dumpty”-aktige karakterer seg fra disse kildene, da

de ikke er hardcore masochistiske. De spiller tvert imot på trekk som skjørhet, blomster og femininitet.

I utstillingens siste rom ser besøkende bare karakterens bakside. Figuren sier ingenting, men en maurflokk kryper rundt ryggraden hans og former ordene “COME CLOSER”.

Det engelske ordet *formication* – som oversatt til norsk betyr en form for svie, eller stikkende pine – kommer fra det latinske ordet for maur, *formica*, og er en følelse av at små insekter kryper på, eller under, huden. Følelsen kan være forårsaket av psykiske lidelser og minner om den prikkende følelsen man kan få i hånden når man har holdt en smarttelefon i samme grep for lenge, fanget i den skamfulle nytelsen av endeløs nettsurfing. I den surrealistiske kortfilmen *Un chien andalou* (1929) av regissøren Luis Buñuel og kunstneren Salvador Dalí er en hånd dekket av maur symbolet på at den er kontrollert av en makt utenfor seg selv. I gammeldags animasjonsstil tegner Kar insekter som former ord på ryggen til karakteren. Denne er dermed langt fra en dominatrix, men en dominert mannlig figur. Han er en overmannet persona, som klør etter nære relasjoner.

Den mørke komedien signeres av dukkemester Kar. Han ber publikum om å komme nærmere og engasjere seg i karakterens tretthet og isolasjon inni skjermen. Og idet du gjør nettopp det overføres den uhyggelige følelsen *formication* – en kløe av vrangforestillinger og vår samtids ensomhet som kryper under huden din.

*Kar (f. 1992, TR) bor og arbeider i Amsterdam. Han er utdannet fra Sandberg Instituut, og er for tiden resident ved Rijksakademie van Beeldende kunst in Amsterdam. Nylige utstillinger og filmvisninger inkluderer en gruppepresentasjon ved The Cruising Pavilion på den 16. Arkitekturbiennalen i Venezia (2018); gruppeutstillingene *Noise!* ved Frans Hals Museum, Haarlem (2018); *Finally you are in me* ved Taylor Macklin, Zürich (2017–18) og *Mene Mene Tekel Parsin* ved Wysing Arts Center, Cambridge (2017), samt arrangementene *Full Spectrum Dominance* ved Decad, Berlin (2017) og *Ugly Feelings* ved Stedelijk Museum, Amsterdam (2017).

UKS
(UNGE KUNSTNERES SAMFUND/
YOUNG ARTISTS' SOCIETY)
St. Olavs Gate 3, 0165 Oslo

S

ÖZGÜR KAR A NEW START

27 April – 23 June 2019

The Amsterdam-based visual artist Özgür Kar's (b. 1992, TR) first Scandinavian solo exhibition, *A New Start*, mounts a new, large-scale video and sound installation, produced specifically for his exhibition at UKS. Coming from film as well as drawing and graphic design, Kar's recent work concentrates on black-and-white animations. He sketches out male figures squeezed into the confined frames of giant flat screens. Whispering monologues of nonsense, tragedy, homoeroticism, and pulp, these characters summon contemporary tales poised between libido and longing.

For his exhibition at UKS, Kar concentrates on one single character that repeats on different screens. Across four human-size panels, a single character's different traits are thus played out, hummed, and discussed, exploring the range of "identities" of the figure—as a schizophrenic choir, calling out.

In each frame, the character is caught in portrait format—like that of the tablet or smartphone screen. Kept nearly motionless in its claustrophobic cache, paralyzed inside the screen, the work plays out the downside of our hysteric, contemporary online connectivity. The self-defeating pressure of seeing other people's primed peak performance at all times on "social" media becomes visible in this numb and caved-in body. The potentially toxic incapacitation of following online circulation, and the false belief that it creates social spaces of mutuality, surfaces.

Connecting—for the first time in his practice—multiple screens into a joint environment, Kar here literally turns UKS into a chatroom of the character's self, a chatroom for the isolated ego. On one of the screens, the character repeats, "Will you still love me when I'm canceled?" This is an anxious space of self-focused attention. Stenciled out as white lines on black backgrounds, the simple, stop-motion-like avatar is drenched in darkness, both emotional and factual. There is an enormous contrast between the huge screens—and their ample technical 4K potential of displaying trillions of colors, tweets,

channels, tubes, uploads, games—and the boiled-down, graphic, black-and-white concentration on the character's tiny wiggle room. While nodding at the sound of existential and lonely rants by Samuel Beckett, Kar's primary focus is the stiffened fatigue caused by social media and the banal language found online. The many choices of the online infosphere do not create mobility, intelligent thinking, nor happiness; rather, they make the banal stillness of solipsism greater.

Caught in the space of the inner male psyche, Kar shows us male butts and backs, defenseless, upside down, vulnerable, naked, unprotected. In one screen, the character is penetrated by a flower; in another he is birthing his own self—as a genie in a asshole/bottle. This is not big dick energy—Ariana Grande's term to signify (her beloved's) macho manhood, now gone viral—this is a soft, nonviolent, and penetrable male sexuality. In the case of the character's butt giving birth to himself (on repeat), the anus is the possible space for a new start—or said quickly: anustart. It is the homo letting go of his old self, shedding skin, saying to his former persona: "I'll be around if you need me."

The crass gallows humor of this image links Kar to sources spanning MTV late-night adult animations of the early 1990 and humorous and gory X-rated cartoons out of New York in the 1970s; yet his soft, humpty-dumpty characters are distinct in not being hardcore machoistic. Rather, they play with tropes of frailty, femininity, flowers.

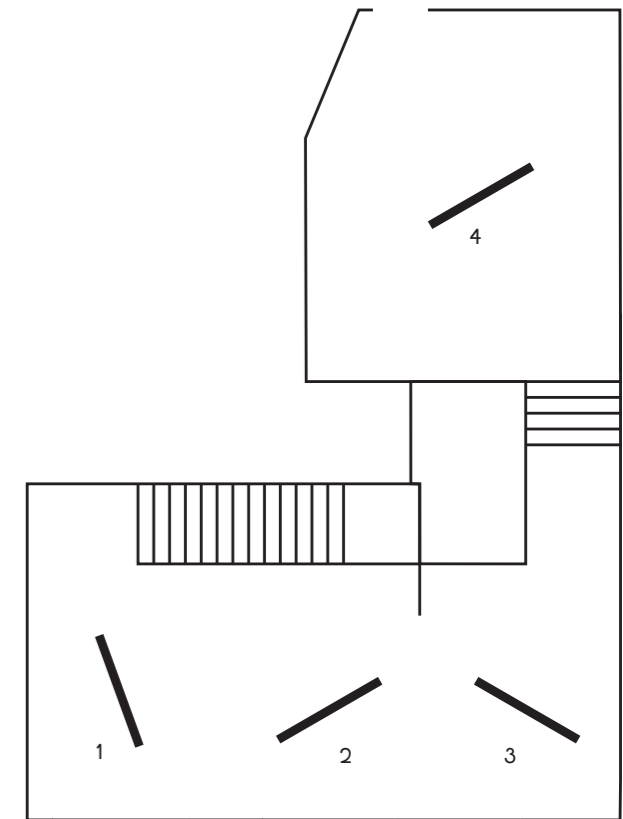
In the exhibition's final space, audiences only see the back of a character. While the figure here is speechless, words are formed by a flock of ants dancing around its spine: "COME CLOSER."

Formication—derived from *formica*, the Latin word for ant—is a sensation that resembles that of small insects crawling on or under the skin (not to be confused with *fornication*—sexual intercourse). While sometimes caused by mental delusion,

it is close to the prickling, tingling sensation one feels when one has held a smartphone in a stiffened grip for too long through the guilt-ridden pleasure of surfing endless online sites. In the 1929 landmark surrealist short film *Un chien andalou*, by director Luis Buñuel and artist Salvador Dalí, a hand covered with ants supposedly signifies how it is controlled by an external power. Having an old-school-animation-style ballet of insects forming words on his back, Kar's character is not a dominatrix but the dominated male. It is the overpowered persona, itching for close connections.

Here the dark comedy is undersigned by puppet-master Kar. While asking you to come closer and engage with his fatigued, isolated character in its on-screen cage, he transfers an eerie feeling of formication—a delusional itch of contemporary loneliness that crawls under your skin.

Özgür Kar (b. 1992, TR) lives and works in Amsterdam. He is a graduate of the Gerrit Rietveld Academie and is currently a resident at Amsterdam's Rijksakademie van beeldende kunsten. Recent exhibitions and screenings include a group presentation at the Cruising Pavilion at the 16th Venice Architecture Biennale (2018); the group exhibitions *Noise!* at Frans Hals Museum, Haarlem (2018); *Finally, you are in me* at Taylor Macklin, Zurich (2017–18); and *Mene Mene Tekel Parsin* at Wysing Arts Centre, Cambridge (2017); and the group events *Full Spectrum Dominance* at Decad, Berlin (2017), and *Ugly Feelings* at the Stedelijk Museum, Amsterdam (2017)

- 1 *I'll be around if you need me*, 2019
4K video with sound, 15 min. seamless loop
Samsung QLED 75" 4K screen, TV stand,
Brightsign media player, Genelec speaker
- 2 *Cigarettes and promiscuity, not literature*, 2019
4K video with sound, 15 min. seamless loop
Samsung QLED 75" 4K screen, TV stand,
Brightsign media player, Genelec speaker
- 3 *Will you still love me when I'm cancelled?*, 2019
4K video with sound, 15 min. seamless loop
Samsung QLED 75" 4K screen, TV stand,
Brightsign media player, Genelec speaker
- 4 *COME CLOSER*, 2019
4K video with sound, 15 min. seamless loop
Samsung QLED 75" 4K screen, TV stand,
Brightsign media player, Genelec speaker

